

"Fossilerna bevisar evolution!"

Biologiläraren lät säker på sin sak, men Jens frågade ändå "hur då?". "Jo", svarade läraren, "de har begravts under årmiljoner i de olika bergslagen, med de äldsta längst ner, och vi finner dem i exakt samma ordning som de utvecklats: maskar, fiskar, paddor, kräldjur, däggdjur och sedan apor och människor högst upp." "Men hur vet vi att maskarna är äldst?" undrade Jens, och läraren svarade myndigt: "Det förstår vi av att vi hittar dem längst ner i berget." Jens kände sig förvirrad: "Hur kan placeringen i berget bevisa evolution när evolutionen är framtagen från placeringen i berget? Är det inte det som kallas cirkelbevis på vetenskapsspråk?"

Läraren skruvade lätt på sig och försökte med ett annat spår: "Fossilerna bevisar evolution genom att vi kan följa utvecklingssekvenser i bergslagen från enklare till mer komplicerade organismer." "Aha", svarade Jens, "som att människan kommer från apan?" "Nja, så enkelt är det inte. Både apor och människor lever ju idag, så det är mer som att de har en gemensam förfader." "Vem då?" undrade eleven, och läraren fick nu erkänna att det visste man ännu inte med säkerhet. "Men självklart kommer forskarna att hitta förfadern bara de letar tillräckligt länge." "Men det är ju självklart bara om evolutionen är sann, och det var ju det vi skulle bevisa", invände Jens.

Pedagogen tog nu till storsläggan för att avgöra frågan en gång för alla: "Om vi zoomar ut och tittar på hela fossilmaterialen så kan vi följa utvecklingen från enklare till mer komplicerade organismer." Men då invände Jens att djurvärldens kanske allra mest komplicerade ögon finns hos trilobiterna som vi hittar långt ner i berget. Under dem finns inga spår av utveckling från mindre komplexa ögon, och över dem inga spår mot mer komplexa. Trilobiterna med sina fantastiska ögon dyker upp plötsligt bland fossilerna *precis som om de vore skapade* som trilobiter från början.

"Låt oss inte bli religiösa", sa läraren. "Hur förklarar du då fossil?" Då berättade Jens att han trodde att stora jordskalv på jorden för inte så länge sedan förorsakade enorma tsunamis som begravnade allt levande under kilometertjocka lager av sand, grus och lera som sedan stelnade och bildade det fossilbärande berget. "Men ordningen på fossilerna då?" fortsatte läraren. Jens svarade: "Det är som om vi har en stor damm och snabbt täcker över den med grus och lera. Naturligtvis kommer de bottenlevande organismerna att begravas först, det vill säga maskar och andra småkryp. Sedan begravs fiskarna, sedan paddorna som lever på stranden, sedan kräldjur och däggdjur som finns en bit upp på land. Fåglarna skulle med sina ihåliga skelett flyta på vattnet ett tag och därför hamna högt upp i lagerföljden."

"Men står det inte om en sådan världsvid tsunami i Bibeln?" undrade läraren. "Jo, den brukar kallas för syndafloden." "Stopp och belägg", utbrast läraren, "här i skolan vill vi att eleverna ska tänka självständigt och inte blint förlita sig på religiösa dogmer."

”Vi är ju så otroligt lika aporna så vi måste väl vara släkt?”

Ungdomspastorn anade en nästan desperat ton i Linas fråga. Hon älskade Jesus och ville så gärna tro på hela Bibeln, men skolan hade lärt henne att människan saknar särställning i skapelsen. Hon är bara en lite högre utvecklad primat. Den kloke själasörjaren hade insett att kyrkan behöver kunna ge svar även på ungdomarnas intellektuella frågor, och därför kunde inte Linas fråga ha landat hos en lämpligare person. Eftersom han övergett kampen för *mer kristendom i skolan* och i stället satsade på *mer vetenskap i kyrkan*, hade han förberett sig genom att studera tidningen Genesis under ett antal år. Nu var han fullt utrustad att möta Lina precis där hon behövde för att rädda sin gudstro.

”Måste vi vara släkt för att vi är lika?”, inledde han och Lina svarade med att ”syskon är ju mer lika än kusiner”. ”Sant, men att släktskap betyder likhet är ju inte detsamma som att likhet betyder släktskap.” Han fortsatte med att ge några exempel på likheter som inte beror på släktskap som att en haj (fisk), en delfin (däggdjur) och en pingvin (fågel) alla har samma kroppsform för att kunna röra sig smidigt i vatten. Här beror inte likheterna på att djuren är släkt utan på att de har samma Skapare som tillgodosett ett gemensamt behov hos dem. Också det komplexa kameraögat delas mellan så olika djurgrupper som ryggradsdjur, bläckfiskar, maneter och spindlar trots att sådana likheter inte kan bero på släktskap från ett gemensamt ursprung. Evolutionsbiologer menar i stället att de är ett resultat av en konvergent (sammanstrålande) evolution, trots att fenomenet är raka motsatsen till evolution. Det finns ju inget gemensamt ”ursprungsöga”.

”Men rent genetiskt är vi ju en 97-procentig schimpans” fortsatte Lina, ännu tvivlande. ”Och vi är en 60-procentig banan” replikerade pastorn. ”Siffrorna betyder ingenting och är dessutom omöjliga att definiera entydigt. Det är som att fråga hur lika en tv och en radio är. Deras gemensamma elektronikretsar är jämförbara och säkert mycket lika (för de har samma syften), men hur ska man hantera de kretsar som bara finns i den ena apparaten? Överfört till biologin är det i huvudsak *generna* som jämförs mellan olika arter, inte hur de *regleras*, dvs vilka gener som ska användas *när* (under fosterutvecklingen), *var* (i vilken celltyp) och i vilken *mängd*. Och eftersom generna är tämligen lika mellan alla arter medan regleringen skiljer, så innebär det att de största skillnaderna över huvud taget inte kan jämföras. Dessutom utgör de jämförbara generna bara några få procent av den totala arvsmassan. Den avgörande dödsstöten för slutsatsen om ett släktskap kommer dock av att människan får olika närmaste släkting beroende på vilken gen vi studerar. Många pekar visserligen ut schimpansen, men enligt andra gener är vi närmast släkt med råttan, rockan eller bönan.”

Lina upplevde en befrielse. Nu förstod hon att hon kan tro hundra procentigt på Bibeln utan att lämna sitt förnuft på hyllan.

”Darwin gjorde det möjligt att vara en intellektuellt hederlig ateist.”

Hugo kände en viss stolthet över att kunna bidra med detta citat av den ikoniske evolutionisten Richard Dawkins under klassens biologielektion: ”Darwin visade ju att vi inte längre behöver ta till Gud för att förklara mångfalden hos det biologiska livet. Det räcker med en slumpmässig variation hos organismerna och ett naturligt urval som väljer ut de mest livsdugliga formerna.”

Men Elsa var påläst och kunde inte låta bli att utmana Hugo: ”Men idag vet vi ju att mycket av variationen beror på tryckfel i arvsmassan, och sådana leder aldrig till någon utveckling.” Hugo svarade triumfatoriskt: ”Sådana mutationer kan visst leda till utveckling. Se bara på bakterier som blir resistent mot antibiotika.” ”De kanske är positiva men inte utvecklande” förklarade Elsa. ”Det är fördelaktigt för bakterien att överleva en antibiotikaattack, men den gör det på bekostnad av förstörda funktioner. Det är som när de ukrainska trupperna spränger sina egna broar för att hindra ryssarnas framfart. Det är smart för stunden men förstör på sikt. Därför blir också de muterade bakterierna svagare än de omuterade när väl antibiotikan försvunnit. De har avvecklats, inte utvecklats.”

Elsa fortsatte: ”Och hur mycket bakterien än muterar så förblir den en bakterie. Att det skulle vara första steget mot att bli ett högre djur är ett evolutionistiskt önsketänkande som fullständigt saknar stöd i naturen. Mutationer kan kanske vara en källa till biologisk variation, men de kan aldrig förklara en evolution från-sörjan-i-början-till-Örjan.”

Hugo insåg att mutationerna kanske inte är den ”evolutionens motor” som han tidigare trott. I ett försök att trots det försvara evolutionsläran sa han: ”Det naturliga urvalet kan i alla fall förklara arternas anpassning till olika miljöer.” ”Kanske” sa Elsa, ”men problemet är att urvalet bara kan avlägsna dåliga egenskaper men aldrig skapa några nya. Så när räven en gång kom till det kalla polarklimatet och fick tjockare päls så bildades inga nya gener. De fanns där redan från början och ”valdes ut” eftersom miljön krävde det. På motsvarande sätt kan rävens gener för tunn päls ha ”valts bort”, vilket gör att den inte längre kan anpassas tillbaka till ett varmare klimat. Den har alltså fått en minskad genetisk mångfald vilket ju är raka motsatsen till evolution. Ett annat problem är att urvalet endast kan avlägsna de värsta genetiska skadorna medan resten oåterkalleligt ansamlas i arvsmassan. Det leder till ytterligare genetisk nedbrytning.”

Elsa fullföljde med att förklara att det naturliga urvalet heller inte kan förklara uppkomsten av system med många ingående delar. Det skulle inte välja ett hjärta innan det fanns blod och inte blod innan det fanns ett hjärta. Eftersom det saknar minne kan det bara välja ut egenskaper som är fördelaktiga för stunden.

Hugo började nu förstå att det trots allt kanske inte var så intellektuellt högtstående att vara evolutionstroende.

”Urcellen ur Ursoppan? Urdumt!”

”Ursäkta”, sa biologiläraren. Hade han äntligen mött en elev som ifrågasatte skolans ensidigt evolutionistiska förklaringar på allting? Själv hade han länge insett orimligheterna men inte vågat säga något av rädsla för Skolinspektionens granskande öga. Men att låta en elev stå för kritiken kunde väl ändå inte vara förbjudet, och därför frågade han förvåningsfullt: ”Vill du utveckla?”

”Gärna”, svarade Oskar. ”I skolan har vi fått lära oss att livet på jorden uppstod av sig självt genom kemiska reaktioner i något slags ursoppa, och att Stanley Miller visade detta år 1953 genom att skicka elektriska gnistor genom en gasblandning som han gissade liknade jordens tidigaste atmosfär. Han lyckades visserligen skapa några av livets byggstenar, men att säga att dessa är liv är en oerhörd överdrift. Det är som att säga att vi skapat Shakespeares samlade verk om vi genom experiment lyckats få fram några av alfabetets bokstäver.”

”Steget mellan livets byggstenar och den första cellen är faktiskt ännu större än steget mellan bokstäver och Shakespeare”, fortsatte Oskar. ”Det är som att sticka ett hål med en knappnål någonstans på jordytan och sedan slumpmässigt kasta ett sandkorn och träffa hålet, inte bara en gång utan tusentals gånger i följd! Forskarna är ljusår från att skapa en DNA-molekyl, men även om de skulle lyckas är de fortfarande ljusår från att skapa liv. Det beror på att förutom DNA kräver livet information om hur de olika organismerna ska byggas. Sådan information lagras i DNA men är någonting annat än DNA, på samma sätt som en dikt är någonting annat än pappret och bläcket med vilken den är skriven. Livets komplexa information kan omöjligt komma från dumma kemiska reaktioner. Den måste härstamma från en intelligens. Så livet måste medvetet ha skapats av Gud”, konkluderade Oskar.

”Det tror inte jag”, replikerade Lisa, vilket förvånade Oskar för han visste att hon var en bibeltroende kristen. Hon fortsatte: ”Bibeln säger att det bara är Gud som har liv och att Han ger detta liv åt allt levande (1 Tim 6:13, 16). Därför tror jag att livet varken är skapat eller utvecklat. Det har alltid funnits eftersom det bara finns hos Gud, och Han är evig. Sedan ”lånar Han ut” sitt liv till oss genom att blåsa sin livsande i våra näsor (Job 33:4). Och det fantastiska är att detta lån varar för alltid för dem som tror på Jesus: ’Gud har gett oss evigt liv, och det livet är i hans Son.’ (1 Joh 5:11)”

”Men om livet alltid funnits så har det aldrig börjat, och då borde vetenskapens försök att finna uppkomsten vara totalt döfödda?”, funderade läraren högt. ”Precis”, sa Lisa, ”kanske kommer man en dag att förstå hur den första DNA-molekylen bildades, men vem som sorterade dess bokstäver till ett begripligt budskap ligger utanför vetenskapens verksamhetsområde.”

Oskar begrundade det nyvunna perspektivet och mumlade något om att det i alla fall inte går att urskulda ursprungsteorier.

”Apparaden bevisar vårt släktskap med aporna!”

”Vilken apparat då?”, frågade Isak. ”Du misstolkar”, svarade läraren och sköt in ett bindestreck i det han skrivit så det blev ”Ap-paraden” istället, och sedan skissade han densamma på den gröna tavlan (se ovan). ”Den visar övertygande hur dagens människa utvecklats från en tidig primat via ett antal tydliga mellansteg”. ”Jaså den gamla relikten”, sa Isak och började en utläggning som fick läraren att önska att Skolverket hade haft samma kunskapsnivå när de gjorde sin läroplan:

”Raden individer från apor till människor är definitivt inte ett entydigt resultat av de fossila fynden. Oftast hittas bara enstaka fragment som en käke, några tänder, ett skalltak och några lårben. Med detta ofullständiga underlag tar sedan illustratörerna över och fyller på med sådana egenskaper som de förväntar sig utifrån sina förutfattande meningar om evolution. Egenskaper som storlek, kroppshållning, behåring och hudfärg blir på så sätt ofta gissningar. Idag betraktas därför apparaden som ren fiktion av de flesta forskare. Man ritar inte längre en entydig utvecklingslinje från människans aplika förfäder utan hellre utvecklingsträd eller snarare buskar med ett sammelsurium av grenar.

Fynden i sig själva visar dock inga utvecklingsträd heller. Forskarna utgår från att det måste finnas ett träd där någonstans och sorterar sedan in fynden efter bästa förmåga. Att det är en mycket inexact vetenskap visas av att forskarna är oense om hur trädet ska se ut, och nya fynd tvingar dem ofta att rita om sina träd. Tydliga evolutionsträd finns i skolans läroböcker men aldrig i naturen.

Vid en förutsättningslös analys visar fynden en variation inom gruppen människor men inga övergångsformer mellan människan och andra arter. Det är precis som man kan förvänta utifrån Bibeln. Neandertalaren, erectus, den moderna människan och några till är alla hundra procentiga människor. De härstammar från Adam och Eva och ingen är mer eller mindre primitiv än andra. Aporna däremot är nollprocentiga människor som till exempel den världsberömda Lucy. Hon fick sensationsstatus som människoapa på 70-talet, men idag har forskarna övergett henne som övergångsform. Men detta har naturligtvis inget nyhetsvärde och därför lever allmänheten kvar i en förlegad uppfattning.

När forskarna klassar fynden ser de till exempel på hjärnstorlek, tänder och pannans lutning. Men alla sådana egenskaper varierar beroende på genetiska faktorer, sjukdomstillstånd, diet och miljö, och därför har de stor variation även inom gruppen människor. Och skillnaderna mellan historiska människor är inte större än mellan idag levande människor på olika kontinenter. Ingen kallar en av dagens etniciteter för ’primitiv’, men att i evolutionens namn nedvärdera Homo erectus borde också vara hets mot folkgrupp.”

”Oj då”, sa läraren, ”så vetenskapens kanske mest inflytelserika ikon bygger på spekulation?” ”Absolut”, svarade Isak, ”aldrig i vetenskapens historia har så många byggt så mycket på så lite.”

”Alla seriösa forskare tror på evolution”

”Definiera ’seriösa’”, bad Sven den universitetsprofessor som gymnasieklassen bjudit in för att diskutera ursprungsfrågorna. Professorn svarade att ”det är de forskare som inte utgår från Bibeln, utan låter de vetenskapliga fynden styra sina tolkningar”. ”Men om fynden bättre förklaras av det som står i Bibeln, hur gör forskarna då?”, fortsatte Sven och fick svaret att ”då fortsätter de leta tills de finner den evolutionistiska förklaringen”. Sven begrundade beskedet ett ögonblick och invände sedan: ”Men då måste de ju redan tro att evolutionsläran har svaret och ditt påstående kokar ner till att ’alla forskare som tror på evolution tror på evolution’. Och det blir ju svårt att inte hålla med om.”

”Varför är nästan alla forskare evolutionister då”, undrade professorn och Sven svarade blixtnabbt: ”Det beror på det naturliga urvalet. Om du inte är evolutionist så blir du inte forskare. Om du vill göra karriär inom naturvetenskaperna måste du bekänna dig till evolution eftersom inget universitet skulle våga äventyra sitt rykte genom att anställa skapelsetroende forskare. Alla forskningsanslag som har med ämnet att göra förutsätter evolutionistiska glasögon, och all publicering i vetenskaplig litteratur granskas av andra evolutionister. Som följd har hela samhället blivit marinerat av evolutionstron. Skolan kräver den, naturprogram prisar den och till och med många kyrkor utgår från den. Därför är det inte så konstigt att de flesta forskare är evolutionister, åtminstone utåt!”

Professorn insåg att Sven hade en poäng och försökte med en annan infallsvinkel: ”Men Bibeln har väl aldrig bättre förklaringar på vetenskapliga fynd?” ”Jodå, låt mig bara ta tre exempel”, svarade Sven: ”För det första förväntar sig evolutionsläran sekvenser av organismer från det enklaste livet till det mest komplexa, medan naturen envist uppvisar grupper av organismer. Vi har många olika typer av hunddjur och vi har många olika typer av kattdjur, men inte en enda hund-katt, varken idag eller historiskt. Detta är precis vad man förväntar sig från Bibelns budskap att Gud skapat organismerna ’inom sina slag’.”

”För det andra finns det massor av design på alla nivåer i naturen, från enskilda celler till hela ekosystem, och eftersom evolutionsläran saknar en designer så saknar den också en tillfredsställande förklaring. I verkligheten är det Bibelns Gud som är Designern. Och för det tredje vittnar allt fossilbärande sedimentärt berg om att jorden drabbats av en global översvämning för inte så länge sedan, och en sådan ’syndafloed’ finns dokumenterad i Bibeln. Evolutionslärans långsamma processer under ofantliga tidsrymder är mycket sämre på att förklara fynden.”

”Om man bara har en hammare så ser alla problem ut som en spik”, avslutade Sven. ”Om man bara har naturliga processer utan övernaturlig styrning att tillgå, så blir evolution lösningen på alla problem. Och detta trots att den är usel på att förklara det vi hittar i naturen.”

Och Darwin som trodde att cellen var en geléklump!

Gymnasieklassen var på ett yrkesförberedande studiebesök på Volvofabriken. Guiden berättade att tillverkningen av en bil börjar med att en bibliotekarie hämtar ut en ritning för en viss modell som sedan modifieras för speciella kundanpassningar som skinklädsel och backkamera. Efter att en korrekturläsare kollat att allt blivit rätt skickas ritningarna ut på verkstadsgolvet där digitalt styrda industrirobotar läser av dem och sätter ihop bilen del för del. Sedan görs den färdig för leverans, adresseras till rätt mottagare och transporteras iväg med specialgjorda trailers.

Tillbaka i klassrummet berättade läraren för eleverna att de var alla uppbyggda av flera biljoner exemplar av en ännu mer imponerande fabrik, nämligen den mänskliga cellen. Här består produkterna av 20 000 olika "modeller" av proteiner, många med olika "kundanpassningar". Han förklarade att ritningsbiblioteket motsvaras av arvsmassan i cellkärnan och bibliotekarien av olika dataprogram som hittar rätt ställe utmed den långa DNA-molekylen, rullar upp den och översätter den till en RNA-molekyl. Denna redigeras för att exakt rätt anpassning ska tillverkas, den korrekturläses för att hitta eventuella fel, och den skickas ut på "verkstadsgolvet" som för cellens del är cytoplasman utanför kärnan. Här finns gott om robotar som sätter ihop proteinerna efter de instruktioner som finns i RNA-ritningarna. Proteinerna paketeras i olika emballage som förses med adresslappar, och sedan bär speciella trailers iväg med dem utmed vägar inne i cellen. Förutom detta har cellen en infrastruktur med förråd, lager, kraftverk, avfallshantering och säkerhet.

"Dessutom kan cellen göra något som ingen mänskligt byggd fabrik kan", avslutade läraren. "Den kan göra kopior av sig själv. Tänk om Volvofabriken inte bara byggde bilar utan också nya fabriker med lokaler, maskiner och anställda. Egentligen är det först då som man skulle kunna börja jämföra den med en mänsklig cell."

Därmed hade läraren gått så långt som läroplanen tillät, men Alice, som inte ville låta skolan komma i vägen för hennes utbildning, fullföljde tankebanan: "Cellen är universums största hönan-eller-ägget problem. Hela den komplicerade fabriken behövs för att tillverka proteiner, men samtidigt är fabriken uppbyggd av just proteiner. Någon med en ofattbar intelligens måste därför ha designat den första cellen från scratch. Evolutionslärans förklaringar är fullständigt tandlösa eftersom det naturliga urvalet inte kan ha börjat verka innan det fanns levande celler att verka på. Och även den enklaste cellen är oerhört komplex."

"Och bara så att ingen ska tro att människans cellbibliotek består av en enkel liten programsnutt: För att teckna ner det skulle det behövas 2000 böcker på 500 sidor och med 3000 tecken per sida."

Alice avslutade: "De tidiga evolutionisterna, som trodde att cellen var en geléklump, hade säkert tyckt det var onödigt att krångla till det genom att komma dragande med fakta."

”Vi är stjärnstoff”

Efter att klassen fått studera stjärnhimlen i stadens observatorium berättade den kunnige guiden hur universum uppstod: ”Först fanns ingenting”, inledde han, ”sedan exploderade ingenting i en ’big bang’ och blev till det expanderande universum som vi fortfarande befinner oss i. Från början var det så hett att inte ens atomer kunde existera. Deras ingående elementarpartiklar var utspridda som en jämn smet som fysikerna kallar plasma. Efter en sådär tre till fyra hundra tusen år hade dock universum blivit så pass avkyllt så att protonerna kunde fånga in elektronerna och bilda de första atomerna. Med hjälp av gravitationen attraherade atomerna varandra och bildade de första stjärnorna. Stjärnorna drog ihop sig och bildade galaxer som efter ett tag plattades ihop till diskform, och på grund av deras differentiella rotation (centrum snurrar fortare än ytterkanterna) så utvecklade en del av dem ’armar’ och blev spiralgalaxer.

De första stjärnorna innehöll bara de enklaste eller lättaste grundämnena väte och helium. Tyngre grundämnen bildades inne i stjärnorna och slungades efter många miljoner år ut i rymden genom stjärnexplosioner, supernovor. Av detta material kunde nya generationer stjärnor bildas. Efter två eller kanske tre sådana stjärncykler hade de tyngre grundämnena som livet består av, typ kol och syre, bildats, och därför är människan gjord av stjärnstoff. Allt detta tog naturligtvis oerhört lång tid, typ en miljard år”, avrundade guiden.

Olivia var klassens astronomisnille, och hon ställde en fråga om det nyligen uppskjutna rymdteleskopet James Webb: ”Jag har läst att man med Webb-teleskopet kan se längre bort i universum än någonsin tidigare, och därför, om big bang-teorin har rätt, också längre tillbaka i tiden. Då borde man väl se ett yngre universum med unga stjärnor, omogna galaxer och utan tyngre grundämnena?”

Klassen anade en lätt rodnad på guidens kinder när han fick erkänna att så inte var fallet: ”Konstigt nog hittar man alltför många, alltför stora och alltför ljusstarka galaxer än de som borde ha hunnit bildas så nära efter big bang. Vi borde se galaxer under utveckling, men det är fullt färdiga galaxer med diskform, spiralarmar och allt. Man har också funnit några av de tunga grundämnena som det borde ha tagit flera stjärngenerationer att bilda. Kort sagt, det tidiga universum ser ut som dagens universum. Det måste alltså ha mognat oerhört mycket snabbare än vi tidigare trodde var möjligt”, avslutade guiden.

”Eller så har det inte mognat alls”, invände Olivia. ”Tänk om det skapades fullt färdigt redan från början! Det är ju det som de senaste vetenskapliga observationerna tycks visa. Tänk om det var därför som Gud kallade resultatet för ’gott’ omedelbart efter att Han skapat stjärnorna på skapelsedag fyra (1 Mos 1:16-18).”

”Big bang verkar ha blivit vår moderna skapelsemyt som vi biter oss fast vid oavsett vad vi hittar i våra teleskop”, sammanfattade Olivia, nu något upprörd.

”Svenskt Nobelpris för utebliven evolution!”

”Vad sa du, sa du?” frågade Ebbe förvånat och Noa förtydligade: ”Du hörde rätt. Svenske Svante Pääbo fick medicinpriset 2022 för att han genom genetiska studier visat att neandertalaren var en hundraprocentig människa, på intet sätt primitiv jämfört med dagens människa.”

De två kamraterna diskuterade människans evolution. Skapelsetroende Noa berättade att många forskare nästan chockats över Svante Pääbos resultat eftersom dessa visat att neandertalaren och dagens människa fick barn med varandra vilket innebär att de tillhör samma art. ”Detta är vad vi bibliskt skapelsetroende alltid hävdar”, förklarade Noa, ”alla människor härstammar från Adam och Eva, och därför finns inga mer eller mindre utvecklade människor, varken idag eller historiskt.”

Ebbe var förvirrad: ”Men Nobelstiftelsen motiverade ju priset med Pääbos upptäckter angående ’människans evolution’!” ”Det beror på att oavsett vad man hittar så betraktas det som bevis för evolution, även om man hittar motsatsen”, svarade Noa. ”Optimismen hos en evolutionist brukar inte känna några som helst begränsningar baserade på tidigare ouppfyllda förhoppningar. Evolutionen finns ju alltid bevisad någon annanstans. Den biologiske systematikern går till genetikern för att få sin idé om evolution bekräftad. Genetikern går till paleontologen (fossilforskaren), och paleontologen går till geologen och så vidare. Resonemangskedjan innehåller ofta logiska cirklar, som till exempel att paleontologen tidsbestämmer sitt fossil utifrån dess placering i det sedimentära berget, medan geologen tidsbestämmer sitt sediment utifrån dess fossila innehåll.”

Noa fortsatte med att berätta att neandertalarna hade en högtstående kultur, begravde sina döda, använde avancerade redskap och att de mot alla förväntningar hade en större hjärna i snitt än vi har idag. Anledningen till att man betraktat henne som primitiv är kraniets form med en sluttande panna, kraftiga ögonbrynsbågar och kraftiga käkben. Men alla dessa egenskaper finns hos idag levande människor. Det betyder inte att dessa människor är lägre utvecklade, utan att variationen inom gruppen fullvärdiga människor är stor och att detta gäller både geografiskt och historiskt.

”Men neandertalarens ålder på över 400 000 år kan väl ändå inte stämma med den bibliska tidsskalan”, invände Ebbe. ”Korrekt”, svarade Noa, ”men fynden är inte datumstämplade, utan den uppskattade åldern baserar sig på många osäkra och evolutionistiska antaganden. Att neandertalarens DNA över huvud taget skulle ha bevarats så länge är i princip omöjligt, speciellt i de miljöer där fynden gjorts eftersom de är förorenade av värme, vatten, solljus, syre och strålning. Det finns andra forskare som menar att arvmassan skulle förstöras på max 3 000 år, och att neandertalaren därför inte kan vara äldre än så.”

”Människans evolution har blivit en papperstiger”, avrundade Noa. ”En svensk tiger!”

”Vem skapade Gud då?”

Olles fråga andades triumf. Leo påstod ju att Gud hade skapat allting, och nu borde han äntligen bli svarslös. Men Leo antog utmaningen och motfrågade: ”*Vilken gud menar du?*” ”Den du tror på förstås”, snäste Olle, ”Bibelns så kallade skapargud”. Leo fick anstränga sig för att inte svara med samma nedlåtande ton när han förklarade: ”Bibelns Gud heter JHVH på hebreiska och det betyder ungefär ’den evigt självexisterande’, vilket innebär att Han alltid har funnits. Därför frågar du vem som skapade den oskapade Guden, vilket naturligtvis bara blir en meningslös ordlek.”

”Så det är en dum fråga?” replikerade Olle, något överraskad av det välfunna svaret. ”Inte alls”, sa Leo, ”det är en mycket bra fråga som avslöjar en allvarlig brist, men inte hos Gud utan hos vetenskapen.” Olles förbryllade blick gav Leo ett tillfälle att förklara: ”Vetenskap är ett utmärkt verktyg för att beskriva *funktionen* hos naturen, men den är fullständigt tandlös i att förklara *uppkomsten* av samma natur. Den kan beskriva naturlagarna men inte Lagstiftaren. Och ju bättre vi förstår naturens fantastiska mekanismer desto tydligare blir det att de måste vara designade. Annars blir det som att förneka korsordsmakaren så fort vi löst korsordet. Gud förhåller sig till sin skapelse som en författare förhåller sig till sin roman. Man kan läsa och förstå handlingen utan att veta något om författaren. Men naturligtvis kan hon välja att ’skriva in sig’ själv i handlingen typ: ’Hej, jag heter Jennie Ahl och gillar resor, matlagning och att umgås med vänner.’”

”Men varför ’skriver inte Gud in sig’ i handlingen då, så det blir lättare att tro på honom?”, frågade Olle. ”Det var precis det Han gjorde”, svarade Leo, ”när Han inkluderade sin Son Jesus Kristus i världshistorien som förklarade för oss vem vår Skapare är! (Joh 1:18) Han berättade att Gud också gillar att umgås med vänner, så intimt att Han kallar dem sina barn. Det är för övrigt hela syftet med varför vi är här. Gud ville ha en större familj helt enkelt.”

”Men jag kan ju inte tro på någon jag inte kan bevisa”, fortsatte Olle, och Leo replikerade: ”Kan du tro på Kinas existens även om du bara har en europakarta?” ”Självklart”, blev svaret, ”en europakarta täcker ju bara en del av världen.” ”Och vetenskapen täcker bara en del verkligheten”, jämförde Leo. ”Gud finns även om Han aldrig lägger sig under ett mikroskop eller syns i ett teleskop.”

Sedan förklarade Leo att Gud inte gjort sig till slav under sina egna lagar. Han är fri att när som helst bryta mot dem, och när Han gör det kallar vi det för underverk. Fast både underverk och naturlagar kräver Guds handlande, så skillnaden är minimal. Strängt taget är också naturen övernaturlig. Att vi inte betraktar den som sådan beror bara på att vi har hunnit vänja oss vid den.

Leo avrundade: ”Vetenskap, som är tänkt att vara ett förutsättningslöst sökande efter sanning, riskerar att bli slav under dogmen att ingenting existerar utanför dess verksamhetsområde.”

”Människan är en utrotningshotad djurart”

”Människan är väl inget djur”, opponerade sig Vera, och Lilly, kompisen i kyrkans ungdomsgrupp, fick hålla med: ”Okey då, men vi riskerar att dö ut i vilket fall.” ”Nu måste du förklara dig”, krävde Vera, vilket Lilly gärna gjorde:

”Vi är alla mutanter. Med ojämna mellanrum drabbas vi av ärftliga tryckfel – mutationer – i arvsmassan, och dessa läggs på hög från generation till generation. Biologer uppskattar att varje barn har cirka 100 mutationer fler än sina föräldrar. Några mutationer är dödliga, men de utgör inga problem för människosläktet eftersom det naturliga urvalet rensar bort dem direkt. (För individen är de naturligtvis katastrofala!) Andra mutationer är ’neutrala’ vilket innebär att de inte alls påverkar hälsa och fortplantningsförmåga. Problemet är dock den stora mängden mutationer som visserligen är negativa för individen, men inte *tillräckligt* negativa för att det naturliga urvalet ska hitta dem och avlägsna dem. Det är dessa aningen negativa mutationer som ansamlas hela tiden och ofrånkomligt leder till utrotning.”

”Men det finns väl uppbyggliga mutationer också som kan vända på trenden?”, undrade Vera. ”I skolböckerna, ja”, svarade Lilly, ”men ingen har observerat någon i verkligheten. Och även om de hade funnits så kan de inte hjälpa eftersom de förändrar enskilda molekyler i arvsmassan, medan det naturliga urvalet ’väljer ut’ hela individer. Det är som att förvandla en bok om SJ:s historia till en bok om neurologi genom att föra in slumpmässiga tryckfel lite här där och sedan välja *hela* boken om den börjar likna neurologi. Ordet ’järnvägar’ kanske blir ’hjärnvägar’, vilket kan vara första steget, men även om den boken skulle väljas ut så kommer många andra och negativa tryckfel med på köpet. Det enda man får är en sämre bok om SJ. Så är det också med våra gener. Förutom att det naturliga urvalet inte kan veta vilka mutationer det ska välja (eftersom det inte siktar mot något speciellt slutresultat) så skulle en eventuellt uppbygglig mutation få med sig många nedbrytande av bara farten. Summan är alltid nedförsbacke. Människan är under avveckling, inte utveckling.”

”Så mänskligheten är bortom räddning?”, oroade sig Vera. ”Utan Guds ingripande, ja”, tröstade Lilly, ”men vårt hopp ligger inte i att läkevetenskapen ska lyckas vända nedåtspiralen, utan att Jesus kommer tillbaka och återställer skapelsen till dess ursprungliga tillstånd. Då blir vi förnyade människor med en oförstörd arvs massa liknande den som Adam och Eva hade innan nedbrytningen började vid syndafallet.”

”Coolt”, tyckte Vera, ”men vad tragiskt att så få människor vet om denna verkliga lösning i en värld full av pandemier, krig och miljöförstöring. Det finns ju risk för att de deppar ihop.” ”Exakt”, sa Lilly, ”så låt oss därför gå ut och berätta för dem Vem som är Svaret på världens problem. Vi har inte så mycket tid på oss för allt talar för att Han kommer tillbaka och påbörjar sitt renoveringsarbete mycket snart.”

”Längden på skapelsedagarna är väl inte skriven i sten”

”Jo, bokstavligen!”, kontrade Nils. Svaret var riktat till kollegan på pastorsutbildningen, Axel, som sökte ett sätt att förena sin bibeltro med evolutionslärans årmiljoner. Nils fortsatte: ”De tio budorden är skrivna på tavlor *av sten*, och där motiveras vår arbetsveckas 24-timarsdygn med att Gud skapade under samma tidrymd: ’Sex dagar ska du arbeta... *för* på sex dagar gjorde Herren himlen och jorden’ (2 Mos 20:8-11). Det är för övrigt det enda stället i hela Bibeln där Gud inte använder profeter och apostlar som språkrör, utan det är skrivet ’med Hans eget finger’ (2 Mos 31:18).”

”Men tänk om skapelsedagarna är långa tidsrymder och kopplingen till arbetsveckan bara är bildlig”, invände Axel. Nils svarade: ”Det var nog därför Gud var så noga med att definiera en dag när han ’kallade ljuset dag’ (1 Mos 1:5) och satte solen och månen att ’skilja dagen från natten’ (1 Mos 1:14). Dessutom har dagarna ’kvällar och morgnar’ vilket omöjliggör att de är annat än vanliga dygn.”

Axel gav sig inte: ”Även om skapelsedagarna är bokstavliga så kanske det förflutit långa tider före eller efter skapelseveckan?” ”Då hade nog inte Bibeln sagt att Gud gjorde *allt* i himlen och jorden på sex dagar (2 Mos 20:11)”, genmålde Nils, ”och att Han *fullbordade* verket på den sjunde dagen (1 Mos 2:2)”. Nils fortsatte med att förklara att Bibeln till och med innehåller släktlistor hela vägen från Adam till Jesus som gör det möjligt att matematiskt räkna ut att skapelsen skedde för ungefär 6000 år sedan. ”Visserligen kan enstaka generationer vara överhoppade”, medgav han, ”men varför skulle Gud ange både namn och åldrar för alla dessa stamfäder om det går att stoppa in miljoner år mellan dem?”

Nils fortsatte med att ställa en utmanande fråga till Axel: ”Om du vore Gud, hur hade du formulerat dig för att utesluta att en skapelsedag är någonting annat än 24 timmar?” ”Jag hade skrivit så att bildliga tolkningar skulle vara uteslutna”, svarade Axel. ”Men det är ju precis vad Han gjorde”, replikerade Nils. ”Skapelseberättelsen är skriven i en icke-poetisk form avsedd för bokstavlig läsning. Dessutom är hela Första Moseboken dokumenterad som ett kontinuerligt flöde av historiska händelser allt från skapelsen till Josefs död. Att den inte någonstans på vägen växlar från myter till realiteter försäkras av att texten är indelad i ett antal ’fortsatta historier’ (*toledoter* på hebreiska) där den första (i 1 Mos 2:4) binder ihop människans skapelse med skapelsen i övrigt.”

Nils fortsatte: ”Och att inte människan är miljoner år yngre än den övriga skapelsen bekräftas också av Jesus som säger att Gud gjorde dem till man och kvinna ’från skapelsens början’ (Mark 10:6). Så Jesus visste att jorden är ung.”

”Jag förstår inte hur Bibeln skulle kunna vara tydligare”, avslutade Nils. ”Frågan är inte vad den säger utan om den menar vad den säger, även i en tidsanda inpyrd av evolutionens långa tider. Men sätt inte frågetecknen där Gud satte punkt!”

”Hur kan Gud tillåta ondska?”

”Om Han är kärleksfull borde Han *vilja* stoppa lidandet, och om Han är allsmäktig borde Han *kunna* göra det.” Det var Ella som frågade, och kristna kompisen Maja ställde motfrågan: ”Vad vore Guds alternativ?” Ella svarade: ”Han borde hindrat människor från att göra ont”. Maja replikerade: ”Då hade Han gjort våld på deras fria vilja, och då hade Han lika gärna kunnat låta bli att skapa över huvud taget.”

Ellas förbluffade min gav Maja en chans att förklara: ”Hela *syftet* med skapelsen är kärlek. Det är därför Jesus kallar det dubbla kärleksbudet – att älska Gud och varandra – för ’det främsta budet’. Det är mer än ett bud faktiskt; det är hela orsaken till att vi är här. Kärleken fanns mellan Fadern och Sonen redan ’före världens skapelse’, och nu söker Gud ytterligare objekt för sin kärlek. Men kärlek måste per definition vara fritt vald. Påtvingad kärlek är meningslös. Tänk dig en man som friar till sin blivande hustru under pistolhot. Egentligen hade det varit ganska smart, för då hade han kunnat vara säker på att hon svarade ja. Men en respons under hot, tvång eller manipulation kan aldrig vara kärlek.

Därför måste Gud ge oss möjlighet att *välja* att älska Honom, och således måste vi också kunna välja att låta bli. Om inte hade Han ryckt undan grunden för hela skapelsen, och så inkonsekvent är Han inte. Då hade Han skapat robotar som Han *programmerat* att bete sig på ett visst sätt. Kul leksaker för Gud kanske, men det är inte det Han vill ha. Han vill ha autonoma människor som *frivilligt* besvarar Hans kärlek. Tyvärr använder vi dock alltför ofta vår fria vilja till att låta bli att älska.”

”Så vi väljer hat istället för kärlek?”, undrade Ella. ”Nja, snarare själviskhet”, förklarade Maja. ”Kärlek är i detta sammanhang inte en känsla utan ett viljebeslut. När Gud uppmanar till kärlek menar Han inte hur vi ska *känna* utan hur vi ska *handla*. Och eftersom vi inte lyssnat har världen blivit abnorm och inte alls som Gud avsåg.”

”Men det är ju orättvist!”, klagade Ella. ”Många oskyldiga drabbas ju av andras själviskhet.” ”Ja, men det kan också leda till något gott”, svarade Maja. ”Då kan vi ju även ’drabbas’ av Jesu osjälviska beslut att frivilligt dö i vårt ställe. Slutavräkningen för Guds rättvisa är inte gjord ännu. Det blir den först i Guds rike då Han kommer att döma oss beroende på hur vi förvaltat vår fria vilja. Och då är det nog skönt att kunna peka på Jesus och säga att Han gjorde det jag borde.”

Ella var inte helt nöjd: ”Men det finns ju lidande som inte har med fri vilja att göra, som sjukdomar och svält.” ”Det är samma förklaring fast i ett längre tidsperspektiv”, svarade Maja. ”Gud har dömt ondskan en gång tidigare, i syndafloden, och sedan dess är jorden så geologiskt förändrad att naturkatastrofer nu kan ske.”

”Det vi diskuterar är människans äldsta gåta, teodicéproblemet”, avslutade Maja. ”Min lösning är dock bara det intellektuella svaret. För en människa i nöd krävs något helt annat, som empati, deltagande och... *kärlek*.”

”Men dinosaurierna då?”

Emma var van att få invändningen när hon berättade om sin skapelsetro, men denna gång var det ingen mindre än hennes egen ungdomspastor som avslöjade sin okunnighet om den bibliska historien. Pastorn fortsatte: ”Som kreationist måste du blunda för alla de tusentals dinosauriefossil som finns över hela jorden.”

Emma kände till att dinosaurien hade en sådan ikonstatus i evolutionsläran att ett ifrågasättande av läran betraktades som ett ifrågasättande av djurets blotta existens. Därför började hon förklara:

”Gud skapade de landlevande dinosaurierna på dag sex, och därför var de samtida med människan från början. De måste ha varit med Noa i arken, men som många andra djurgrupper klarade de inte de enorma miljö- och klimatmässiga förändringar som jorden drabbades av i samband med syndafloden.

Troligen levde de dock fortfarande på Jobs tid. I Bibelns kanske äldsta skrift, Jobs bok, talar nämligen Gud om *Behemot* (Job 40), ett djur som Han beskriver som om det vore en sauropod dinosaurie. Behemot hade en styv jättesvans vilket utesluter elefanten och flodhästen (som är kandidater i många bibelhandböcker). Djuret hade ’benpipor som kopparrör’, och dess senor var ’tätt sammanflätade’, något man nyligen upptäckt hos dinosaurier. Det hjälpte dem lyfta sina jättesvansar från marken.”

Pastorn invände: ”Men dinosaurierna dog ju ut minst 60 miljoner år innan människan trädde in på scenen.” ”Enligt det evolutionistiska narrativet, ja”, svarade Emma, ”men att försöka skohorna in miljoner år av utveckling i Bibeln leder alltid till problem. Hur vet du förresten att dinosaurierna är så gamla?”

”Det vet *man* väl?”, svarade pastorn, varvid Emma replikerade: ”Okej, men *man* visste också att jorden var universums medelpunkt innan Copernicus visade motsatsen. Och idag finns det gott om fynd som visar att dinosaurierna omöjligt kan vara miljontals år gamla.”

Så berättade hon om de senaste 30 årens fynd av icke-fossilerade mjukdelar från dinosaurier som vävnader, blodkärl, proteiner och till och med DNA. Sådana kan bevaras i tusentals år om förhållandena är de rätta, men aldrig i miljontals. Det finns till och med dinosauriekyrkogårdar som fortfarande *luktar* kadaver. Att sådana fynd inte uppmärksammats tidigare beror på att de inte funnits på kartan. Varför skulle forskarna leta efter något som alla ”vet” är omöjligt?

”Nu ska du få en associationsgåta”, avslutade Emma. ”Vad hör inte hemma i följande lista: råtta, oxe, tiger, hare, drake, orm, häst, får, apa, tupp, hund och gris? Det är den kinesiska djurkretsen.” ”Draken antar jag”, svarade pastorn. ”Det är ju en mytologisk sagofigur bland helt vanliga djur.” ”Exakt”, svarade Emma, ”men kanske draken var ett helt vanligt djur när kineserna skapade sina stjärnbilder. Den brukar ju avbildas som något som i hög grad liknar en dinosaurie. Dessutom förekommer draken i många av varandra oberoende kulturer, vilket talar för att den haft ett verkligt djur som förebild och att människan varit samtida med detta djur.”

När är trädet vackrast?

Richard tyckte på sommaren då man kunde se det rika *löv*-verket längst ute på kvistarna. Charles tyckte på vintern då man kunde se hela det underliggande *gren*-verket.

Båda var evolutionstroende och studerade ämnet på universitet. Liksom för det fysiska trädet betraktade de evolutionsträdet på dessa två principiellt olika sätt. Charles gjorde som sin namne Darwin och fokuserade på grenverket med stam, grenar och kvistar och försökte förstå hur den ena arten utvecklats till den andra i ständiga förälder-barn relationer. Men liksom Darwin kände han inte till så många fossila arter så hans träd blev rent hypotetiskt. Richard å andra sidan gjorde som dagens evolutionister. Han studerade lövverket av miljontals arter (levande och fossila) och betraktade dem som syskon och kusiner. Sedan fick han *gissa* sig till hur dessa arter hänger ihop i en bakomliggande, men osynlig, utveckling.

Angreppssätten är alltså varandras motsatser. I Charles fall är det ett *verkligt* utvecklingsträd med *hypotetiska* arter, och i Richards fall är det ett *hypotetisk* utvecklingsträd med *verkliga* arter. Naturen förser oss inte med ett *verkligt* evolutionsträd med *verkliga* arter. Därför är inte evolution ett *resultat* av gjorda fynd utan ett *antagande* utifrån vilket man sorterar in arterna efter bästa förmåga.

”Men man hittar ju hela tiden nya *mellanformer*”, argumenterade Richard. ”Javisst”, svarade Charles, ”lövverket av arter blir tätare hela tiden, men grenverket saknas fortfarande. Det är föräldrar man behöver, inte fler kusiner. Sådana vertikala förbindelser kallas *övergångsformer*, och de lyser envist med sin frånvaro. Och en evolutionistisk släktforskare som inte hittar några föräldrar borde kanske byta jobb?”

Trädet med bara löv (kallas kladogram) är alltså inte ett äkta evolutionsträd (kallas fylogram) utan ett klassificeringsträd. Till exempel sorteras både varg och delfin i gruppen däggdjur, men ”däggdjuret” är inte förfader till någon av dem, utan ett sorteringsbegrepp. Det är arter som ska utvecklas, men den art från vilken både varg och delfin kommer förblir rent spekulativ.

Likaså sägs ”fåglar” ha utvecklats från ”dinosaurier”, men båda är klassificeringsbegrepp. Vilken dinosaurieart som utvecklades till vilken fågelart är otydligt. Och om man säger att människan kommer från apan får man omedelbart smäll på fingrarna. Vi är kusiner heter det, utvecklade från samma ursprung. Vilket? Ingen vet.

Eftersom dagens olika ”evolutionsträd” inte baserar sig på verklig evolution så innehåller de också många motsägelser. Ett näbbdjur lägger ägg som en ödla men diar sina barn som ett däggdjur, så i vilken grupp har det utvecklats? Naturligtvis inte i båda. Likaså borde komplicerade egenskaper som flygfärdighet och syn bara ha utvecklats en gång, men evolutionsbiologer har tvingats acceptera att den förra utvecklats 4 gånger och den senare hela 40 gånger!

Så utifrån vad man idag vet om fossil började Charles tvivla på att han satsat på rätt karriärväg.

Datumstäplat berg?

Rune konstaterade: "Idag gick det åt 8 vedträn till att värma huset, och eftersom det fattas 80 trän i vedtraven så var det 10 dagar sedan vinterkylan kom." Men dottern Lena utmanade honom: "Även om du räknar rätt gör du ju tre gissningar som är långt ifrån självklara. Hur vet du hur mycket ved som fanns i traven från början? Hur vet du att ingen annan tagit ved ur traven (eller lagt till)? Och hur vet du att det alltid går åt 8 vedträn om dagen? Det beror ju på *hur* kallt det är ute."

Lena var uppmärksam på denna typ av felaktiga slutsatser eftersom hon just läst om *radiometrisk datering* i skolan, en metod för åldersbestämning av stenar och berg. Metoden använder sönderfallet av ett radioaktivt ämne från moder- till dotteratomer, och genom att mäta *hur mycket* av varje som en sten innehåller, räknar man ut hur länge sönderfallet pågått och därmed stenens ålder. Lena hade fått lära sig att metoden är oerhört exakt rent matematiskt, men när hon ställt motsvarande tre frågor som till sin vedeldande far så hade svaren varit svävande: Hur vet man hur många dotteratomer som fanns i stenen från början? Hur vet man att inga atomer läckt ut eller in? Och hur vet man att sönderfallshastigheten från moder- till dotteratomer alltid varit densamma som idag?

Men Lena var nyfiken, och därför hade hon studerat ämnet på egen hand och förstått att metoden ingalunda ger så entydiga resultat som skolans läroböcker vill påskina. I *massor* av fall ger dateringarna helt "fel" resultat. Ofta får man *olika* åldrar för *samma* berg (vid användningen av olika radioaktiva material) och ibland får man alldeles för låga åldrar (jämfört med evolutionistiska förväntningar). Lavaflöden från kända vulkanutbrott för några hundra år sedan kan ge åldrar på hundratals miljoner år! Men sådana oväntade resultat brukar sällan publiceras, vilket är förståeligt... för om en forskare står med en ung sten i ena handen och hela sin evolutionistiska världsbild i den andra, då är det naturligtvis lättare att kasta stenen över axeln.

Kol-14 metoden är lite speciell. Den fungerar inte för stenar utan för organiskt material, dvs lämningar av döda djur och växter. Principen är att så länge organismen lever så äter, andas och bajsar den och har därför samma koncentration kol-14 som den omgivande atmosfären. Men så fort organismen dör slutar utbytet mot omgivningen och andelen kol-14 börjar minska genom radioaktivt sönderfall.

Kol-14 sönderfaller dock så snabbt att metoden bara fungerar för arkeologiska åldrar (tusentals år), inte för evolutionistiska åldrar (miljontals år). Redan efter 100 000 år har i princip allt kol-14 försvunnit, men ändå innehåller i stort sett allt organiskt material kol-14, inklusive fossil som betraktas som 500 miljoner år gamla. Så kol-14 metoden, rätt använd, visar på en ung jord trots en allmän uppfattning om motsatsen.

Lena var glad att hon inte fastnat i skolans snäva perspektiv och tänkte på ett passande citat: "Utan utbildning riskerar vi att ta utbildade personer på allvar."

”Jag tolererar inte intolerans!”

Klassen diskuterade moralfrågan, och det var läraren som ondgjorde sig över kristna ”fundamentalister” och deras syn på HBTQIA+ frågan. Liam, som tillhörde den utpekade gruppen, tog mod till sig och invände att ”tolerans kan vara ett annat ord för likgiltighet”. Läraren blev sur och intygade att han minsann tänkt igenom saken noga och inte funnit något moraliskt fel med homosexualitet. ”Enligt *vems* moral?”, frågade Liam.

”Ytterst sett är moralen en biprodukt av människans evolution”, harklade sig läraren. ”Men”, invände Liam, ”evolutionens enda syfte är ju att maximera avkomman, och då borde väl homosexualitet vara något ont? Då borde otrohet, våldtäkt och mord av rivaler vara gott istället?”

Efter en öronbedövande tystnad fortsatte Liam: ”Gud är moralisk (men inte moralistisk), och därför har Han skapat människan som en moralisk varelse. Då talar jag om *existensen* av moral, inte *efterlevnaden* av densamma. För i motsats till naturlagarna skiljer morallagen mellan hur saker *är* och hur de *borde* vara. Människan bevisar sig stå under denna lag genom att alltid ursäktas när hon gör fel: det var han som började, jag behövde pengarna, hon är så irriterande... Och vi förväntar oss alltid ett moraliskt bemötande från andra: jag hade den först, du lovade ju, träng dig inte före... Så det är uppenbart att vi alla känner till denna lag, även om vi inte alltid följer den.”

”Men olika kulturer har ju olika morallagar?” invände läraren. ”Inte alls”, svarade Liam. ”Tillämpningarna kan skilja, men alla delar samma underliggande normer: Osjälviskhet, ärlighet och pålitlighet räknas alltid som något ädelt även om dem det gäller kan variera från familjen, nationen till hela mänskligheten. Äktenskaplig trohet är en dygd i alla kulturer även om antalet hustrur kan variera. Och speciellt har mord av människor alltid betraktats som fel.”

”Inte för Hitler!”, sköt läraren in, varpå Liam svarade: ”Jodå, men hans ursäkt var att han bara dödade människo-*lika* varelser. Av samma orsak är vår eget samhälle noga med att betona att vi inte aborterar barn utan ”fostervävnad”. Och hindun äter inte kor av rädsla för att döda sina själavandrande förfäder. Allt detta bevisar att vi i grunden delar samma morallag som därför kommer från en gemensam Lagstiftare!”

Liam fortsatte: ”En evolutionstroende kan naturligtvis också ha en hög moraluppfattning, men han fattar inte varför. Antingen har en organisms värde med dess utvecklingsnivå att göra vilket lätt leder till rasism (eftersom alla människor inte nödvändigtvis hunnit *exakt* lika långt i utvecklingen), eller så har värdet inte med nivån att göra och då får djur samma värde som människor. Båda villfarelserna är vanliga idag. I Bibeln är människan Guds avbild, och då har vi både *samma* värde (som andra människor) och ett *unik*t värde (i förhållande till djuren).”

Liam avslutade: ”Om det naturliga urvalet gagnar konkurrens och dödande framför omtanke och självupoffring, varför betraktar vi det då inte som normalt?”

Från paradiset till paradiset

Detta blir det sista inlägget i artikelserien *Myterna i klassrummet*, och då vidgar jag vyerna från Guds skapelse till Guds återskapelse. Bibelhistorien stäcker sig ju från det ursprungliga paradiset, Edens lustgård, till det renoverade paradiset, Guds rike.

Det hela börjar med att Gud skapar "himlarna och jorden" och "planterar en lustgård i Eden". Han skapar människan "till sin avbild" vilket inkluderar ett uppdrag att fullborda det Gud påbörjade. Kallelsen blir att göra nya avbilder ("var fruktsamma och föröka er") och att utöka paradiset geografiskt ("lägg jorden under er").

Synden försvårar uppdraget men tar aldrig bort det. Förökningen drabbar kvinnan ("med smärta ska du föda dina barn"), medan brukandet av jorden drabbar mannen ("marken ska bära törne och tistel").

Men Gud vägrar att ge upp sin skapelse, och därför sänder Han sin Son som representerar *människan* och hjälper henne fullfölja uppdraget. Gud "försonar *allt* med sig själv genom Jesus" (Kol 1:20).

Frälsningen omfattar alltså inte bara människan utan *hela* skapelsen. Då ska "allt återupprättas" (Apg 3:21), och då ska "skapelsen befrias" från den förgängelse som synden dragit över den (Rom 8:21).

Guds frälsningsplan inleds med att Han kallar Abraham och lovar honom ett *jordiskt* land (1 Mos 13:15) som till och med specificeras till sina geografiska gränser (1 Mos 15:18-21). Löftesmottagare är Abraham och "hans avkomma" vilken Paulus definierar som Kristus (Gal 3:16) tillsammans med alla som "tillhör Honom" (Gal 3:29). Men Abraham fick aldrig se löftet infriat (Apg 7:5), och orsaken är att han och hans avkomma *tillsammans* ska ärva det utlovade landet (Hebr 11:40). Det kommer att ske när Jesus kommer tillbaka och upprättar Guds rike som är uppfyllandet av Guds löfte till Abraham med avkomma.

Gud har inte misslyckats med sin skapelse. Han kastar inte bort den och gör en ny. Han renoverar den befintliga! Bibeln talar om "en *ny* himmel och en *ny* jord" (Upp 21:1) med samma ordval som "en *ny* människa" (Ef 2:15). Den nya människan är naturligtvis inte en *annan* människa, utan en *förnyad* människa, och detsamma gäller för resten av skapelsen.

I Bibeln används ordet *paradis* exklusivt för jorden före syndafallet och jorden efter upprättelsen. I båda fallen har människor ett evigt liv, och därför finner vi livets träd endast på dessa två platser. Jesus säger inte till rövaren på korset att denne omedelbart ska träda in i paradiset utan: "Jag säger dig idag: Du ska vara med mig i paradiset." (Luk 23:43) Han säger också att "de ödmjuka ska ärva *jorden*" (Matt 5:5), och ett par verser före använder Han "himmelriket" som synonym till jorden och menar därför himlens Guds rike, riket *från* himlen.

Jesu återkomst och upprättandet av Guds rike åtföljs av Guds dom över världen. Både bibliska och omvärldsfaktorer talar för att det kommer att ske mycket snart. Därför avslutar jag denna artikelserie med en uppmaning till oss alla att börja förbereda oss för världshistoriens största händelse!